

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**,
sídlem Kloknerova 26, 148 01 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. MV-51368-8/PO-OVL-2017,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, ze dne 27. 6. 2017, č. j. MV-51368-8/PO-OVL-2017, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. MV-51368-8/PO-OVL-2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 31. 5. 2017, č. j. HSUL-3048-4/KKŘ-2017, jehož napadeným 2. výrokem byla podle § 15 ve spojení s § 8a a § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) a § 4 písm. e) a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOOÚ“) částečně odmítnuta žádost o poskytnutí informací ze dne 10. 5. 2017, a to v rozsahu žádosti o poskytnutí osobních identifikačních údajů zpracovatele požárně bezpečnostního řešení stavby č. 113/2016 ze dne 5. 12. 2016.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 10. 5. 2017 požádal povinný subjekt o informace podle InfZ, a to o
 1. sdělení, zda projektová dokumentace, kterou Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje posuzoval ve svém závazném stanovisku č. j. HSUL-4552-2/CV-2013 ze dne 12. 8. 2013, je shodná s projektovou dokumentací, kterou Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje posuzoval ve svém závazném stanovisku č. j. HSUL-7417/CV-2016 ze dne 8. 12. 2016, a
 2. sdělení, kdo je autorem a kdy bylo vypracováno požárně bezpečnostní řešení stavby, které bylo posuzováno Hasičským záchranným sborem Ústeckého kraje v jeho závazném stanovisku č. j. HSUL-7417/CV-2016 ze dne 8. 12. 2016.
3. Následně žalobce podrobně zrekapituloval průběh odvolacího řízení. Rozhodnutí povinného subjektu ze dne 31. 5. 2017, č. j. HSUL-3048-4/KKŘ-2017, i napadenému rozhodnutí v žalobě vytýkal, že nejsou náležitě odůvodněna. Napadený 2. výrok rozhodnutí povinného subjektu byl zdůvodněn dvojí argumentací – jednou za použití § 8a InfZ a § 4 písm. e) a § 5 odst. 2 ZOOÚ, vedle toho byl jako samostatný důvod uveden § 11 odst. 3 InfZ. Ustanovení byla v odůvodnění citována, vždy však podle žalobce chyběly vlastní úvahy o aplikaci ustanovení v daném konkrétním případě. Závěry povinného subjektu o tom, že je správcem osobních údajů ve smyslu ZOOÚ, že požadované údaje jsou osobními údaji a že jejich poskytnutí dle InfZ je jejich zpracováním ve smyslu ZOOÚ, že subjekt osobních údajů neposkytl souhlas s jejich zpracováním nebo že požadované údaje povinný subjekt obdržel od třetí osoby v rámci výkonu státního požárního dozoru, a jedná se proto o informace podléhající ochraně podle § 89 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále jen „zákon o požární ochraně“), tak podle žalobce nejsou odůvodněné.
4. Žalovaný se podle žalobce v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, které se týkaly chybějících úvah o aplikaci § 8a InfZ a § 4 písm. e) ZOOÚ, toho, že v rozhodnutí povinného subjektu chybí úvaha, kterou povinný subjekt dospěl k závěru, že je správcem osobních údajů, že nejsou popsány všechny předpoklady pro aplikaci § 11 odst. 3 InfZ i s podle žalobce chybnou právní kvalifikací požadovaných údajů jako informace, která nevznikla při plnění úkolů povinného subjektu podle § 11 odst. 3 InfZ.
5. Oběma rozhodnutím žalobce vytýkal nesprávnou právní úvahu, podle které údaj o tom, kdo je autorem požárně bezpečnostního řešení, uvedený povinným subjektem v jeho závazném stanovisku vydaném podle zákona o požární ochraně, není informací ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ, která by vznikla činností povinného subjektu při plnění jeho úkolů ve smyslu § 11 odst. 3 InfZ. Pokud totiž povinný subjekt v závazném stanovisku označil autora požárně bezpečnostního řešení, které bylo předmětem jeho posuzování, vytvořil tak část písemného obsahu závazného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanoviska tvořenou právě identifikačními údaji o autorovi řešení. Při rozhodování navíc správní orgány nebraly v potaz § 12 odst. 1 větu první InfZ. Před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace totiž neprovedly tzv. test veřejného zájmu.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný k výzvě soudu spolu se spisovým materiálem předložil písemné vyjádření k žalobě. V něm uvedl, že rozhodnutí povinného subjektu považuje za souladné se zákonem i řádně odůvodněné, neboť právní úvahy v něm na sebe logicky navazují. Povinný subjekt uvedl, že požadovaná informace týkající se zpracovatele požárně bezpečnostního řešení je mimo jiné osobním údajem podle § 4 písm. a) ZOOÚ a že podle § 5 odst. 2 ZOOÚ lze osobní údaje zpracovávat jen se souhlasem subjektu údajů. Primárním důvodem neposkytnutí informace byl § 11 odst. 3 InfZ, ZOOÚ je však předpisem stejné právní síly, a nelze proto vyloučit ani použití právní argumentace týkající se ochrany požadovaných informací plynoucí ze ZOOÚ. To, že povinný subjekt byl správcem osobních údajů zpracovatele požárně bezpečnostního řešení, podle žalovaného logicky plyne z návaznosti § 4 písm. e) na § 4 písm. j) ZOOÚ. Skutečnost, že toto ustanovení nebylo v odůvodnění výslovně uvedeno, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Podle § 5 odst. 2 ZOOÚ subjekt údajů neposkytl souhlas se zpracováním (v tomto případě zveřejněním) svých osobních údajů. Zároveň se povinný subjekt zabýval tím, zda nebyla naplněna některá z dalších podmínek tohoto ustanovení. Opačné tvrzení je pouhou nijak neprokazovanou spekulací žalobce. Z rozhodnutí povinného subjektu dále vyplývá, že požárně bezpečnostní řešení obdržel od příslušného stavebního úřadu při plnění úkolů v rámci výkonu státního požárního dozoru, konkrétně při vydávání závazného stanoviska. Na osobní údaje zpracovatele řešení se vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 89 odst. 1 zákona o požární ochraně. Požadované informace jsou součástí požárně bezpečnostního řešení, které nevzniklo činností povinného subjektu a které získal od třetí osoby, a proto byly splněny podmínky v § 11 odst. 3 InfZ. Zároveň šlo o osobní údaje chráněné ZOOÚ. Podle žalovaného zde neexistoval veřejný zájem na zveřejnění požadovaných informací. Kromě svého vyjádření žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

Replika žalobce

7. Žalobce nad rámec argumentace uvedené v žalobě k vyjádření žalovaného uvedl, že jeho zdůvodnění toho, že je povinný subjekt správcem osobních údajů, je novou úvahou, která nemůže nahradit nedostatky rozhodnutí. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, podle kterého v odůvodnění může chybět výslovný odkaz na ustanovení zákona, podle kterého je správcem osobních údajů. Otázku, zda lze pod pojem zpracování údajů ve smyslu ZOOÚ zahrnout i o pojem poskytnutí vyžádaných údajů dle InfZ, neřešilo žádné z rozhodnutí ani žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Za novou úvahu považoval i tvrzení žalovaného ohledně naplnění podmínek § 11 odst. 3 InfZ. Provedení tzv. testu veřejného zájmu podle žalobce mělo být popsáno v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný soudu do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 10. 5. 2017 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce žádost o poskytnutí informace, jejíž obsah je uveden v 2. odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Předmětnou žádost povinný subjekt podle § 15, § 8a a § 11 odst. 3 InfZ a § 4 písm. e) a § 5 odst. 2 ZOOÚ částečně odmítl 2. výrokem rozhodnutí ze dne 31. 5. 2017, č. j. HSUL-3048-4/KKŘ-2017, a to v rozsahu osobních identifikačních údajů zpracovatele požárně bezpečnostního řešení č. 113/2016 ze dne 5. 12. 2016. Proti 2. výroku rozhodnutí povinného subjektu žalobce podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, podle které nebyla rozhodnutí správních orgánů náležitě odůvodněna. K této námitce soud poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (zásada jednotnosti), a proto je nutno stejně pohlížet i na rozhodnutí povinného subjektu a rozhodnutí žalovaného. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jsou (s výjimkou uvedenou níže) zřejmé právní úvahy, pro které správní orgány částečně odmítly žádost žalobce o poskytnutí informací. Správní orgány poukázaly na ustanovení InfZ a ZOOÚ, která ve svých rozhodnutích citovaly, uvedly, proč tato ustanovení na projednávanou věc aplikují a k jakým dospěly závěrům. Skutečnost, že poskytnutí údajů bylo odmítnuto z více zákonem předvídaných důvodů, zákonu neodporuje. Žalovaný v odvolacím řízení hodnotil odvolací námitky žalobce a uvedl, proč je nepovažoval za důvodné.
13. Lze však přisvědčit jedné z námitek žalobce, a to námitce týkající se odůvodnění jednoho z důvodů, pro který správní orgány odmítly poskytnout osobní identifikační údaje zpracovatele požárně bezpečnostního řešení č. 113/2016 ze dne 5. 12. 2016. Tím byla vyluka zakotvena v § 11 odst. 3 InfZ. Podle tohoto ustanovení informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.
14. Povinný subjekt je podle zákona o požární ochraně orgánem státního požárního dozoru. Státní požární dozor se podle § 31 odst. 1 písm. b) tohoto zákona vykonává mj. posuzováním projektové dokumentace stavby. Posuzování se provádí v rozsahu požárně bezpečnostního řešení podle zvláštního právního předpisu nebo v rozsahu obdobného dokumentu, který je dostatečný pro posouzení požární bezpečnosti stavby, a to pouze u staveb a zařízení, u kterých je vykonáván státní požární dozor. Podle odst. 3 tohoto ustanovení je výsledkem posuzování podkladů, dokumentace a ověřování splnění stanovených požadavků podle odstavce 1 písm. b) a c) závazné stanovisko podle stavebního zákona.
15. V dané věci soud tedy přisvědčuje názoru žalobce, podle kterého nebylo řádně posouzeno a prokazatelným způsobem zjištěno naplnění všech podmínek, které by podle § 11 odst. 3 InfZ vylučovaly jeho právo na poskytnutí informace o tom, kdo byl autorem zmíněného požárně bezpečnostního řešení stavby. Z rozhodnutí správních orgánů totiž vyplynulo, že požárně bezpečnostní řešení bylo posouzeno povinným subjektem jakožto orgánem státního požárního dozoru a výsledkem tohoto posouzení bylo vydané závazné stanovisko. Lze tedy důvodně předpokládat, že požadovaná informace musela být součástí listiny vzniklé při činnosti povinného subjektu, neboť to zde muselo být jednoznačným způsobem identifikováno a zároveň šlo o samotné jádro dozorové činnosti. Bude však na žalovaném, aby v dalším řízení tuto okolnost Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ověřil a podle toho dále postupoval (srov. obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014 - 28, publ. pod č. 2901/2014 Sb. NSS). Pokud zjistí, že požadovaná informace nebyla součástí závazného stanoviska, ve kterém povinný subjekt požárně bezpečnostní řešení stavby posuzoval, bude se muset za účelem posouzení naplnění podmínek § 11 odst. 3 InfZ dále zabývat i tím, zda se na tuto informaci vztahuje mlčenlivost podle § 89 odst. 1 zákona o požární ochraně. Ta totiž není absolutní, ale zajišťuje ochranu pouze skutečností, které v obecném zájmu nebo v zájmu zúčastněných osob mají zůstat utajeny před nepovolanými osobami. Ve vztahu k aplikaci § 11 odst. 3 InfZ správními orgány proto soud učinil závěr o nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečných důvodech rozhodnutí. Uvedené pochybení bude třeba napravit v dalším řízení.

16. K tomu soud podotýká, že případným poskytnutím požadované informace podle názoru soudu nedojde k porušení § 8a InfZ, podle kterého platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
17. Požárně bezpečnostní řešení může v souladu s § 18 a § 19 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů vypracovat pouze autorizovaný inženýr nebo autorizovaný technik. Například z § 13 odst. 3 a 5 tohoto zákona vyplývá, že autorizovaná osoba opatřuje dokumenty související s výkonem své činnosti vlastnoručním podpisem a otiskem razítka se státním znakem České republiky, jménem autorizované osoby, číslem, pod nímž je zapsána v seznamu autorizovaných osob vedeném Komorou a vyznačeným oborem, popřípadě specializací své autorizace. Dokumenty označené autorizovanou osobou jsou podle odstavce 3 pro úřední účely veřejnými listinami. Soud je přesvědčen, že vypracování listiny určené pro posouzení v rámci státního požárního dozoru za účelem vydání závazného stanoviska je jednáním, kterým autorizovaná osoba zcela vědomě přistupuje na skutečnost, že bude spojována se svou specifickou odbornou činností, jejího soukromého ani rodinného života se však tato její činnost nedotýká. Z uvedeného je zřejmé, že informace o tom, že je autorem takového dokumentu, není v rozporu s ochranou soukromí fyzických osob (srov. obdobně viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014 - 28, publ. pod č. 2901/2014 Sb. NSS, ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 47/2010 - 62, publ. pod č. 1803/2010 Sb. NSS).
18. Podle § 16 odst. 5 InfZ soud při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
19. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však za stávajícího stavu nelze uzavřít, že zde neexistují další zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace. Soud proto nemohl nařídít poskytnutí informace dle § 16 odst. 5 věty druhé InfZ.
20. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečných důvodech rozhodnutí. Současně soud věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
21. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby a podání repliky – písm. d)], a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. října 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)